

1. Se ei ollut unta

Tiitu avasi hiljaa veljensä huoneen oven ja kurkkasi sisään. Shhh! Teo nukkui vielä. Isoveli oli kieltänyt häntä tulemasta huoneeseen, mutta... äiti oli pyytänyt herättämään Teon aamupalalle. Mikä mainio tilaisuus penkoa salaa veljen tavaroita!

Ensimmäisenä pikkusisko kiiruhti keinumaa keinuhevosella (totta kai, sillä Teo oli kieltänyt sen). Seuraavaksi oli kirjahyllyn vuoro, koska se varsinkin oli EHDOTTOMASTI kielletty. Uteliaana Tiitu tutki hyllyä mutta löysi vain kaikenlaista jonninjoutavaa romua. Blääh. Tylsää.

Vilkaistessaan nukkuvaa veljeään hän huomasi sängyllä jotakin kimaltavaa. Hetkinen! Tyynyn alta pilkotti jotakin! Tiitu hipsutti lähemmäs ja innostukseltaan tuskin hengittäen otti esineen varovasti käteensä. Vau! Lohikäärmeen muotoinen esine, joka kimmelsi ja säkenöi! Siinä oli ripustusnauha. Hmmn... oliko se kaulakoru? Ei, siinä oli reikä... oliko se siis pilli? Kyllä, se oli lohikäärmepilli!

– Ooh! Tiitu henkäisi.

Kapistus suorastaan kutsui puhaltamaan. Heräisikö Teo? Pikkusisko ei voinut vastustaa kiusausta vaan puhalsi pilliin hiljaa ja varovasti.

Ei pihaustakaan, mutta suomuinen lasipinta lämpeni. Ihan selvästi. Tyttö vilkaisi nopeasti veljeään, joka nukkui yhä sikeästi peiton alla. Vähän kovempi puhallus ja höh, ei ääntä, mutta mitä ihmettä! Lohikäärme pilli alkoi hehkua, kuin sydän sen sisällä olisi alkanut sykkiä ja loistaa. Lumoutuneena Tiitu veti henkeä ja puhalsi kolmannella kerralla pilliin kaikin voimin. Ei vielääkään ääntä, mutta: rits, räts ja PUM! Kirjahyllystä tipahti laatikko, pikkukivipurkki ja rumpu.

– Tiitu?! Teo heräsi säpsähtäen ja pomppasi ylös. – Mitä sinä täällä teet?

Samassa poika huomasi lohikäärme pillin pikkusiskonsa kädessä ja käski kiukustuneena:

– Anna tänne se!

Tiitu pudisti päätään ja loikki sängyn kautta toiselle puolelle huonetta. Sieltä hän irvisti ja heilutti pilliä edestakaisin voitonriemuise-
na. Teo syöksyi kohti siskoaan ja yritti vetää pillin tämän kädestä.

– ANNA TÄNNE! Se on minun! Teo huusi.

– ÄITII!! TEO KIUSAA! Tiitu kiljui ja virnisti veljelleen.

– ÄITII!! Tiitu koskee minun tavaroihin! Teo rääkyi.

– MITÄ SIELLÄ TAAS TAPAHTUU? LOPETTAKAA! KUMPIKIN! äiti karjui. – Hus alakertaan kumpikin ja HETI!

– Tullaan, tullaan! Tiitu huikkasi.

Tyttö irrotti otteensa pillistä ja tiputti sen tahallaan lattialle niin että kopsahti. Sitten hän näytti veljelleen kieltä ja hyppeli iloisesti kir-
maten takaisin keittiöön.

Miksi piti olla tuollainen sisko, joka tunkee joka paikkaan ja kos-
kee kaikkeen ilman lupaa, Teo ajatteli ärtyneenä. Huolestuneena poi-
ka nosti lohikäärme pillin lattialta ja tarkisti, että se oli ehjä. Huh, oli.
Mutta miksi pilli oli täällä? Olivatko muutkin taikaesineet? Ainakin

hän uskoi niin. Poika kohotti tyynyään ja... siellä ne olivat! Tiimalasi! Varovasti hän otti tiimalasin käteensä ja katsoi hiekkaa, joka valui hitaasti mutta varmasti YLÖSPÄIN.

Kylmät väreet kulkivat Teon selkää pitkin, kun hän muisti, mitä esineet merkitsivät. Oliko se kaikki totta? Oliko hän ollut Pomenian taikamaailmassa ihan oikeasti? Taikamaailmassa, missä asui keijuja ja lohikäärmeitä, missä noidat ja velhot taikoivat, missä mahdoton oli mahdollista? Ennustus oli kertonut Pomenian tarvitsevan ihmisen apua, Unimestari Unonen oli hakenut hänet, ja hän oli muuttunut taikaolennoksi tultuaan taikamaailmaan... peikoksi. Apua! PEIKOKSI?! Hädissään poika tunnusteli itseään. Oliko hän vielä peikko? Korvat? Ei isoja peikonkorvia. Nenä? Häntä? Ei pottunenää, eikä häntää. Huh!

Teo tutki taikaesineitä. Kompassi, tiimalasi, lohikäärmepilli ja kartta... klops! Jotakin putosi lattialle. Pikku pullo? Hän ei ollut aiemmin nähnyt sitä. Pullon kyljessä oli lappu ja siinä luki hyvin hyvin pienin kirjaimin: *Taikka moniin tarpeisiin – käytä vain tärkeimpiin! T. Unonen*

Hän aukaisi korkin ja kurkkasi pullon sisään. Mitä ihmettä? Taikapölyä?!

– TEOO! Me lähdetään nyt. Tuletko kyydillä vai menetkö kävellen kouluun?

– JOO! Tulen!

Nopeasti poika sujautti taikapölypullon taskuunsa, ripusti lohikäärmepillin kaulaansa ja kätki loput taikaesineet kaapin päälle.

– T-E-O! N-Y-T!

Äiti kuulosti olevan tosissaan. Niinpä poika kipaisi portaat kiireesti alas, nappasi ruokapöydältä banaanin mukaansa, sulki ulko-oven ja juoksi autolle.

Taas yksi tavallinen arkipäivä alkamassa. Autossa äiti laittoi radion soimaan ja alkoi laulamaan tuttua kappaletta. Naamaansa vääntelevä Tiitu laulaa luritteli kertosaäkeen mukana. Teo ei jaksanut kuunnella siskoaan vaan katseli ulos auton ikkunasta ja mietti, mitä salaperäistä ja jännittävää hänelle olikaan tapahtunut. Tämä päivä oli samanlainen kuin muutkin, mutta silti erilainen. Viime yö oli muuttanut kaiken. Kaiken. Hän oli ollut siellä, Pomeniassa. Uni oli totta! Ja satu! Vatsanpohjassa kupli innostunut odotus. Jotakin uutta oli alkanut.

Illalla, vauhdilla tehtyjen iltapesujen jälkeen Teo meni huoneeseensa ja sulki oven malttamattomana. Vihdoinkin! Hän otti taikaesineet esiin ja istui lattialle tutkimaan niitä. Kompassi – se auttaisi häntä suunnistamaan. Kartta – poika levitti kartan auki. Tuolla oli sirkus-teltoa, jossa hänen ystävänsä Sisu-lohikäärme asui. Lohikäärmeystävä! Se oli NIIN siistiä! Ensin Sisu ei ollut osannut lentää, mutta oli lopulta uskaltanut yrittää – ja oppi. Teo sulki silmänsä ja muisteli, miltä oli tuntunut päästä ensimmäisen kerran lentoon lohikäärmeen selässä. Sitten hän avasi silmänsä ja katsoi taas karttaa. Tuolla oli Kukkakeito, josta keijut keräsivät taikapölyä. Tuolla Taikalinna, johon taikapöly vietiin prinsessa Petronellalle ja ja ja... Niin monta paikkaa vielä, missä hän ei ollut käynyt! (Jännittävää!) Hän rullasi kartan

huolellisesti ja otti tiimalasin käteensä. Kullanhohtoinen hiekka valui hiljalleen ylöspäin.

- Pääsenköhän taas Pomeniaan, kun kaikki hiekka on valunut ylös? poika pohti.

Hän toivoi niin. Tiimalasin ravistelu ei näyttänyt nopeuttavan eikä hidastavan hiekan valumista, joten Teo nosti seuraavan esineen käteensä. Lohikäärmepilli - tällä hän kutsuisi Sisua. Hän siveli suomuista lasipintaa. Pilli alkoi hohtaa himmeää valoa, ikään kuin loimuava sydän sykkisi sen sisällä. Niin kaunista! Varovasti poika laski pillin kädestään ja tarttui taikapölypulloon. Mitä varten Unimestari Unonen oli antanut pullon hänelle? Olisiko taikapölyllä voimaa täällä vai ainoastaan Pomeniassa? Hän ei aavistanutkaan, kuinka tärkeäksi taikapölypullo vielä osoittautuisi. Lopulta Teo kömpi sänkyyn ja piilotti esineet tyynynsä alle.

- Voi Pomenia! Kohta minä tulen takaisin! hän tuumi ja nukahti.

Tänä iltana oli Tiitun iltasadun vuoro. Tyttö oli kipittänyt huoneeseensa jo edeltä ja piiloutunut peiton alle (ettei äiti vain löytäisi häntä).

– Voi ei! Apua! Pikku Tiitu on hävinnyt! äiti huhui.

– Äääh, äiti! En minä ole mikään pikku! peiton alta kuului. – Olen jo ISO, eikä minulle tarvitse enää lukea satua! Iltasadut on vauvoille.

Äiti naurahti ja hypähti sängylle istumaan.

– Jaahas, no minäpä kerron sitten tarinan. Se alkaa näin: Olipa kerran kauan sitten tyttö, joka ei ollut mikään pikkuriikkisen pikkuriikkisen vaan sellainen TOOOSI ISO, melkein jo jättiläinen ja...

– Äitiii!

– Hihiii! Joo joo, äiti hihitti ja jatkoi: – Tytön nimi oli Tripsuliina.

– Tirsk! Ei kenenkään nimi voi olla Tripsuliina! Tiitu tirskui peiton alla.

– Voipas. Ja arvaas mitä? Tämä tosi iso ja melkein jo vanha Tripsuliina oli syntynyt Satumaassa. Mutta kerran sinne oli tullut valtava tuulenpuuska, joka oli vienyt hänet ihmisten maailmaan. Tripsuliina ei kuitenkaan koskaan unohtanut Satumaata eikä sitä, kuka oikeasti oli. Hän leikki ja jutteli satuystäviensä kanssa, vaikka ihmiset eivät voineet nähdä niitä. Se oli monien mielestä omituista, ja siksi Tripsuliina jätettiin usein yksin. Mutta se ei haitannut häntä. Hänestä oli kivaa leikkiä näkymättömien ystäviensä kanssa aamusta iltaan ja illasta aamuun. Sitten eräänä kauniina päivänä tuli suuri kultainen lintu ja vei hänet takaisin Satumaahan. Tripsuliina oli onnellinen. Sen pituinen se.

- Äiti?
- Niin?
- Se oli kaunis satu, kuului uninen ääni peiton alta.
- Eikö ollutkin, äiti sanoi ja hyräili unilaulun.

*Unilintu, satulintu, laula minut unehen.
Satumaahan soudan minä, kunhan löydän venehen...*

Lähtiessään hän möyhensi peittoa ja antoi unipusun.

- Hyvää yötä, pikkuinen.
- Ei pikkuinen, Tiitu vänkäsi unisenakin. - VAAN ISO!
- Just näin, muruseni. Hyvää yötä suuri sinä! äiti kuiskasi, silitti hellästi pikkuistaan ja sammutti valot.

Tiitu käpertyi unisykkyrälle ja kuuli, kuinka äiti hipsi hiljaa portaat alas. Hän mietti. Oliko Tripsuliinalla Satumaassa ystäviä? Millaisia? Tietysti tosi hassuja ja kivoja... Apua! Oliko siellä sellaisia hirveitä... MÖRKÖJÄ? Nielaisten tyttö tarkkaili pimeää huonetta. Liikkuiko verho? Oliko tuolla joku? Kasvoiko tuo varjo isommaksi? Varmasti siellä

oli joku. Tai jokin. Kuului outoa ropinaa. Tiitua alkoi pelottaa. Satoiko ulkona? Vai raapiko joku kattoa pitkällä terävillä kynsillä? Raapi, ihan varmasti.

NYT RIITTI! Tyttö kaappasi peiton kainaloonsa ja juoksi tuhatta ja sataa veljensä huoneeseen kuten niin usein ennenkin. Siellä hän teki hiiren hiljaa pesän Teon sängyn jalkopäähän. Sateen ropina oli taas vain sateen ropinaa ja varjot vain varjoja. Oli kaunis uninen sininen sade yö. Tiitu nukahti.

Kumpikaan nukkujista ei voinut tietää, että juuri sillä hetkellä Teon tyynyn alla tiimalasin hiekka alkoi valua vauhdilla ylöspäin.

